



פחד דוד

עלון שבועי בענייני פרשת שבוע



אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ר ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל

בנשיאות בנש"ק טורינו והבינו הנה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל וגבד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 629

משכיל לדוד

פרשת כי תבוא

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

על חווית התחושה בלימוד התורה

"אלה דברי הברית אשר צוה ה' את משה לכתוב את בני ישראל בארץ מואב מלבד הברית אשר כרת אתם בהר סיני" (דברים כח. טט)

כשעמדו רגליהם של ישראל על הר סיני, כרת עמהם הקב"ה ברית, שיקבלו על עצמם להיות נאמנים לתורתו ויקיימו את מצוותיו. וכעת לפני פטירת משה, שוב ציווה ה' אותו לכרות עמהם ברית. ויש להבין לשם מה הוצרכו לשתי בריתות. מדוע לא היה די בכריתת הברית הראשונה? ובהמשך נאמר (דברים כ"ט א') "ויקרא משה אל כל ישראל ויאמר אליהם אתם ראיתם את כל אשר עשה ה' לעיניכם בארץ מצרים לפרעה ולכל עבדיו ולכל ארצו". ופסוק זה אומר דרשני; הלא רוב יוצאי מצרים כבר מתו במדבר בעקבות חטא המרגלים, ולא נותר מהם כי אם מעט. שאר העם נולדו רק לאחר מכן, כך שכמעט כולם לא זכו לראות את ניסי מצרים, והיאך אומר להם משה "אתם ראיתם את כל אשר עשה ה' לעיניכם במצרים"?

לא אכלתם ויין ושכר לא שתיתם", כי דרך היין לשמח את הלב ודרך הלחם להשביע, שנאמר (תהילים ק"ד ט"ו) "ויין ישמח לבב אנוש... ולחם לבב אנוש יסעד". והקב"ה ביקש מעם ישראל שישמחו את ליבם וישביעו את רעבונם, לא ביין ולא בלחם, אלא בתורה הקדושה. שכלל שיעמיק בה האדם חקר ויטרח בהבנתה ויעמול בה - הרי האושר והשמחה יהיו נסוכים על פניו כאילו שזה עתה הוא שותה יין לרוב. והאכילה הרוחנית הזו תשביע את רעבוננו כמי שאכל לחם לשבוע, כי גם התורה נמשלה ללחם ויין, שנאמר (משלי ט' ה') "לכו לחמו בלחמי ושתו ביין מסכתי". ואת זה ביקש הקב"ה מישראל - שיעסקו בתורה ויהגו באמריה ויעמיקו בה חקר לירד לסוף דעתה, עד שהתורה תהא חקוקה בליבם והיא שתסב להם שמחה ואושר, והרחיק מהם הקב"ה כל מאכל גשמי שהוא, והיו ניזונים רק מלחם שמים, לחם שמלאכי השרת אוכלים אותו, שנאמר (תהילים ע"ח כ"ה) "לחם אבירים אכל איש", כדי שיהיו ישראל אנשים רמי מעלה, זכים וטהורים מכל רבב של גשמיות, ודבקים רק בעניינים רוחניים עד שיחושו שהתורה נוסכת בליבם שמחה כשתיית היין וסועדת את ליבם כאכילת הלחם.

והנה כשאדם לומד תורה ועוסק בה בעמל וביגיעה - הרי אותה התורה נמסכת בדמו והיא נעשית כחלק בלתי נפרד מגופו. ולכן אמרו חז"ל (זוהר ויקרא ע"ג) קודשא בריך הוא, אורייתא וישראל - חד הוא, שכל העוסק בתורה, מלבד שהוא מתדבק בשכינה הקדושה, הריהו גם מתאחד עם התורה הקדושה ונעשה עימה כגוף אחד וכאילו שהוא חי בתוכה וחווה את המאורעות שאירעו בה. ובשעה שהוא לומד את מדרשי חז"ל ומאמריהם הקדושים, המדברים בעניני גלותם של ישראל במצרים ובקושי השעבוד הנורא ובגאולה שבאה להם לאחר מכן, הוא מנסה לדמיין לעצמו את אותם המאורעות כאילו שהם התרחשו לנגד עיניו במציאות, ואף הוא השתתף עימם יחד כשאיירנו והם התרחשו כביכול ממש על בשרו. וכשהוא לומד ועוסק בענייני האותות והמופתים שנעשו לבני ישראל בתוככי מצרים - הרי שהוא חי ונושם את הניסים הללו, וכאילו הוא רואה אותם במו עיניו. וזוהי החובה שחייבו חז"ל על כל אדם מישראל, שעליו לחוש ולהרגיש כאילו הוא עצמו יצא ממצרים, שעל ידי שיעסוק בתורה וילמד לעומק על גלותם ושיעבודם של ישראל במצרים ועל גאולתם אשר באה להם בפתע פתאום - אז יחא בכוחו לחוש על בשרו את המאורעות, וממילא יחוש כאילו הוא עצמו יצא ממצרים.

ועל פי זה יובנו דברי משה רבנו ע"ה לבני ישראל; "אתם ראיתם את כל אשר עשה ה' במצרים לעיניכם". כלומר אמנם אתם עצמכם לא הייתם במצרים, אך הנה כעת אתם במדבר יושבים ועוסקים בתורה והוגים בה. והתורה הזו נמסכת בדמכם ונעשית כחלק בלתי נפרד מכם. וכשאתם עוסקים במאורעות שעברו על אבותיכם במצרים בגלותם, ובניסים העצומים שנלוו אליהם - הרי כאילו אתם עצמכם הייתם שם וחוויתם על בשרכם את כל ניסי מצרים. לכן שפיר קאמר להם משה "אתם ראיתם". וכיוון שזכיתם לראות במו עיניכם את עוצמתו וגבורתו של ה' יתברך, והזהרו להדבק בתורתו ולשמור את כל מצוותיו.

והנראה לי ליישב, כי אמנם נכון שעם ישראל כרתו ברית עם הקב"ה בהר סיני והבטיחו לשמור על חוקי תורתו ולקיים את מצוותיו. אך לאחר מכן נעשה פגם ומום באותה הברית, מפני החטא הנורא של מעשה העגל. הא למה זה דומה? לכתובה הנכתבת בשעת החופה, אם ימצא בה פגם כלשהו, כגון פסול העדים, הרי הכתובה פסולה וברית הנישואין מתבטלת. ואף כאן הברית הראשונה נתבטלה מפני חטא העגל, לכן הוצרכו לחזור שוב ולכרות ברית עם ה' יתברך - ברית שלא יחא בה שמץ פגם ופסול, והיא תישאר לעד. וכמובן שלא הייתה כוונתם של ישראל במעשה העגל לכפור בה' יתברך, ולעבוד עבודה זרה חלילה. אלא מסביר הרמב"ן ז"ל שהיות ומשה רבנו היה בעבור המקשר והמחבר בינם לבין הקב"ה, ואותו הזמן הוא בושש לרדת מן ההר וכן הם ראו את מיטתו פורחת באוויר, הם הבינו בטעות שמחובתם למצוא מחליף למשה. וכיוון שלא היה מתוכם אדם שיוכל להגיע לדרגתו של משה, בחרו להם את השור שהוא אחד מחיות הקודש, להיות להם למקשר ולמתווך ביניהם לבין הקב"ה.

ומניין הכירו עם ישראל את חיות הקודש? שבשעה שירד הקב"ה על הר סיני לתת תורה לישראל, ירדו עמו כל מלאכי מעלה וכל צבא השמים, שרפים תרשישים וחיות הקודש. וכאשר משה רבנו ע"ה מנהיגם הדגול אבד מהם, חשבו בני ישראל שכדאי להציב את השור במקומו, והוא יחא המנהיג המוציא והמביא לפני הקב"ה. אולם כשיירד משה מן השמים ושני הלוחות בידו וראה את מעשיהם, תיכף הוכיחם ושבר את הלוחות ושרף את העגל והשליך עפרו אל הנחל. ואז הבינו בני ישראל שצריך לעבוד את ה' יתברך בצורה ישירה, ללא מתווכים ומקשרים למיניהם.

ועם ישראל, לאחר מעשה העגל אכן חזרו בתשובה שלמה ושוב אל ה' יתברך. ובמשך כל אותם ארבעים שנה שהיו במדבר, עסקו בתורה הקדושה באהבה ובחיבה יתירה, ולא משו ממנה. לכן אסר עליהם לכתוב לשתות יין ושכר ולאכול לחם. "לחם

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il

פרשת כי תבוא כ"א אלו תשע"ב

ירושלים	תל אביב	באר שבע	הדלקת נרות
18:20	18:35	18:37	
19:30	19:33	19:32	מוצאי שבת
20:07	20:13	20:14	רבינו תם

הילולא דצדיקא

כא - רבי יהונתן אייבשיץ,	כד - רבי ישראל מאיר הכהן, בעל ה"חפץ חיים"
מח"ס "יערות דבש"	כה - רבי בנימין יהושע זילבר, מח"ס "אז נדברו"
כב - רבי יהודה בן שמוחה	כו - כ"ק מרן רבי חיים פינטו הגדול זיע"א
כג - רבי אורי "השרף מסטרעליסק"	כז - רבי שר שלום מבעלז

מעשה שהיה



בדרכו של בן גוריון

שבת כי תבוא מצויה עמוק בתוך חודש אלול, בחודש שבו לכל אחד מאיתנו יש נציג או שנים בהיכלי הישיבות הקדושות, נשמות טהורות בתלמודי תורה או בבתי הספר של תנועת בית יעקב ובסמינרים להוראה. האצבעות מונחות על הדופק, לחוש, להבחין בכל תזוזה של הצאצאים. העין פקוחה שאכן הענינים מסתדרים על הצד הטוב ביותר. שהקשיים, קשיי הבראשית, ימוגו ולא ישאירו חותם בנפש.

והתפילה, זו שמלווה אותנו מהעריסה, ממשיכה גם היא בשגרתה. הדמעות מציפות וזולגות ב"אתה חונן", ב"שמע קולנו", בהדלקת הנרות או בכל רגע של מפגש עם בורא העולם. מקובלים אנו מחז"ל שכל תפילה בוקעת רקיעים, כל תפילה נשמרת באוצר התפילות, אי שם מתחת לכסא הכבוד, עד שהיא פועלת את הישועות.

הגאון רבי יעקב ישראל קנייבסקי זצ"ל, בעל ה"קהלות יעקב", היה אומר, שלפעמים רואים שבבית פשוט ביותר יוצא תלמיד חכם וצדיק. וזהו מחמת שאיזו סבתא שלו שפכה לבה בתפלות ובדמעות שתזכה לבנים תלמידי חכמים, ואם זה לא עזר לבנים הרי זה עוזר לנכדים. ובדור הראשון של הסבתא שלא ראו את הנכדים, חשבו מתוך ראייה קצרה שתפילותיה הלכו לאיבוד חלילה, ולבסוף מתברר ששום תפלה לא חזרת ריקם, אם לא עברו, אז עבור בניו ונכדיו.

התפילה נשאה פרי

משה לא האמין למראה האברך שעמד מולו ברחבת בית הכנסת הגדול בהרצליה.

האם זה הוא, או אדם אחר הדומה לו? האם אברך יקר זה הוא חברו מימים עברו - נכדו של מר זלמן ארן, ששימש כשר בממשלתו המיתולוגית של בן גוריון?

משה ניגש אל האברך ושאלו: "סלח לי! האם שמך הוא אולי - ארן?" לתדהמתו אכן התברר שהאברך העומד מולו הוא חברו הטוב מימי הילדות. משה לא יכל להתאפק ואמר: "מי היה מאמין שלזלמן ארן ייצאו נכדים כה נפלאים, שומרי תורה ומצוות!" בתגובה ענה לו האברך: "הבה ואספר לך דבר מה מעניין".

אשה פשוטה היתה סבתי זכרונה לברכה. בכל יום ששי בעת שהצליים נטו למזרח והשמש החלה לשקוע בפאתי מערב, בשעה בה כל העולם התעטף בקדושה בצל השבת הפורסת כנפיה על היקום כולו, בו בזמן שדורות של נשים צדקניות היו מתפללות "שתזכני לגדל בנים ובני בנים צדיקים ונבונים", היתה אף היא פורסת מפה צחורה, מדליקה נרות ומליטה את ידיה בפניה כפי שראתה בבית אמה, על אף שהיא עצמה לא שמרה תורה ומצוות. ואז היתה תפילה עמוקה בוקעת מליבה: "יהי רצון שמצאצאי יצאו אנשים שילכו בדרכו של בן גוריון". זו היתה תפילתה מידי ערב

שבת קודש: "אנא בורא עולם תן לי נכדים שידמו לראש הממשלה בן גוריון".

אין זה פלא שתפילתה בשעה כה קדושה לא היתה אלא זו. מושגיה ביהדות היו קלושים, והדלקת נרות שבת היה מהסממנים היחידים שנותרו לפליטה בהתנהגותה והותירו הד קלוש לדורות עברו של יהודים כשרים, כאלו אשר עבדו את ה' בכל כוחם.

בתמימותה לא ידעה הסבתא על מה להתפלל ולמה לייחל, ולכן בחרה בדמותו של ראש הממשלה בן גוריון כמושא כמיהותיה. לעיתים בודאי היתה מהרהרת בליבה "מה לי ולתפילות ובקשות הלא איני דתיה", אך עם כל זאת לא נטשה את מנהגה.

לא בכדי נבחר אותו מנהיג כסמל לפסגת שאיפותיה מיוצאי חלציה. בעלה, זלמן, הינו אחד מהמקורבים ביותר לראש הממשלה ומגדולי מעריציו. בכל שעה שהתגלגלה שיחה אודות בן גוריון, הוא היה נסחף בהתפעלות אחר דמותו של המנהיג הדגול, זה שניהל מלחמות כה קשות והצליח להביס את האוייב, ואף מנהל הוא בצורה טובה ונבונה את המדינה. בבית בו "מפא"י" היה אחד הערכים המקודשים ביותר, לא יכול היה להיות אדם נערץ יותר מאשר בן גוריון.

היה זה ביום שני א' בחשוון תשי"ג. זלמן חזר לביתו בהתפעלות, ובשעה שחך את ידיו והמתין למים שירתחו בפניגאין כדי לשתות את כוס הקפה המסורתי הנהוג במשפחה, סיפר לבני ביתו על ה"חדשות": "ראש הממשלה דוד בן גוריון, נפגש עם ה"חזון איש" הלא הוא הרב קרליץ מבני ברק, ואין לתאר את ההתפעלות שהיה נתון בה בעת שיצא מפגישה זו. בן גוריון האדיש, ממש יצא מגדרו מרוב הערכה לאישיותו המיוחדת של הרב ולתבונתו העמוקה, וכשנפגשו לא יכול היה להירגע עד שהפטיר ואמר: "אילו לא ראיתיו לא הייתי מאמין שקיימים אנשים כאלו".

בני הבית המושיכו לשוחח על הנושא עוד ימים מספר, ולא ידע זלמן עד כמה חלחלו הדברים ללב רעייתו.

ערב שבת לאחר מכן, עמדה לה האשה אל מול הנרות, והחליטה ליישם את ההחלטה שעלתה בליבה באותו יום: "אם בן גוריון כה מעריך אדם מסוים, ודאי הינו אדם מיוחד ביותר". ובשעה שהעבירה את ידיה סביב השלהבות המרצדות מלמלה הסבתא תפילה חדשה: "אנא בורא עולם, שילכו צאצאי בדרכו של הרב קרליץ, שהרי אם בן גוריון מעריך אותו, ודאי הוא חשוב מאד. אנא בורא עולם תן לי נכדים שידמו לרב קרליץ מבני ברק". אין היא מכירה את הרב קרליץ, אך אין זה משנה כלל, שהרי היא הדמות אותה כה העריך בן גוריון. כך מידי שבת היתה מתפללת כשדמעה קלה צורבת את לחיה: "אנא בורא עולם, כמו הרב קרליץ שיהיו".

חלפו שנים, דור עובר ודור בא, והנה אותה תפילה "שילכו צאצאי בדרכו של הרב קרליץ" נשאה פרי. עולם התורה פגש גם את צאצאיה, ואחד מהם הינו כיום יהודי שומר תורה ומצוות ומדקדק בקלה כבחמורה, הפועל גדולות ונצורות בתחום של קירוב רחוקים. הולך הוא בדרכו של הרב קרליץ.

תפילה כה פשוטה ללא כוונות ויחודים, תפילה שנישאה לא על ידי אחד מצדיקי הדור, הועילה לנכדיה.

A valuable addition to our Torah series:

Kerem David
on Pirkei Avot in English

It is with great joy
that we proudly
present this new
addition:

Kerem David
on Pirkei Avot

תורה ארין על בלימה
נצור לשונך

להעביר לדייני העיר

שני אנשים הרואים אדם העובר עבירה, והוא אדם ששונא תוכחה, והוא עשוי בקלות לחטוא שוב, רשאים לומר זאת לדייני העיר או לקרובי החוטא כדי שיענישוהו ויפרישוהו מהחטא, אך אסור להם לספר זאת לאנשים אחרים. אבל אדם יחיד אינו רשאי לספר זאת, כיון שאינו נאמן. אמנם רשאי הוא לספר זאת לרבו, אם הוא יודע שרבו יאמין לו כשני עדים, אך אסור לרבו לספר זאת לאחרים.

מן האוצר



"שלוש ערים תבדיל לך בתוך ארצך אשר ה' אלהיך נתן לך לרשתה. תכין לך הדרך ושלשת את גבול ארצך אשר ינחילך ה' אלהיך והיה לנו שמה כל רצח". (דברים יט, ב-ג)

בשם מורי ורבי הגאון רבי שמאי צאהן זצ"ל, ר"מ ישיבת סאנדערלאנד, שמעתי שהקשה כך:

מדוע בדין רוצח בשוגג, ציוותה אותנו התורה שיצינו את הדרכים לערי מקלט, כדכתיב (דברים יט ג) "תכין לך הדרך". ופירש רש"י, מקלט היה כתוב על פרשת דרכים. עכ"ל. ואילו לגבי מצות הבאת הביכורים לירושלים - עיר הקודש והמקדש, לא מצינו בשום מקום שציוותה תורה על כך שיצינו את הדרך לירושלים, כדי שעולי רגלים ידעו היכן היא הדרך המובילה לירושלים. מדוע? מה הסיבה לכך, הלא דבר הוא!

ונראה לי לתרץ את קושייתו, על פי מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, בגמרא מסכת ראש השנה (דף ל, א): "ומנלן דעבדינן זכר למקדש? דאמר קרא: כי אעלה ארוכה לך וממכותיך ארפאך נאם ה' כי נדחה קראו לך ציון היא דורש אין לה. מכלל דבעיא דרישה".

ומכאן יש לבאר, דמטעם זה לא רצתה תורה שיצינו את הדרך לירושלים, מפני שגם בזמן שבית המקדש היה קיים, ראתה התורה צורך מיוחד שידרשו לציון, ובזה שיצטרכו העולים לירושלים לשאול את בני האדם "היכן היא הדרך לירושלים"? הרי זהו 'דרישה לציון', והוא דרך של כבוד וחביבות לעיר ציון.

ועל דרך זו, יש לפרש גם את הפסוק (איכה ג מ) "נחפשה דרכינו ונחקורה ונשובה עד ה'". שפסוק זה חוזר הוא על מעמד העליה לירושלים עיר הקודש, שהרי מעלה מיוחדת ישנה לכך שיש לאדם לחפש ולחקור היכן היא הדרך לירושלים, כשהמטרה הנכספת בעלייה היא לשוב אל ה' ולדרוש את קרבתו.

"ולקחת מראשית כל פרי האדמה". (כו. ב)

במסכת קידושין מצינו שלגבי קידושי אשה, שצריך המקדש ליתן לאשה את דמי הקידושין, הרי שבמקרה והמדובר באדם חשוב - אזי גם אם האשה נתנה את דמי הקידושין, היא מתקדשת ומקנה לו את עצמה באותה הנאה שיש לה מכך שאדם חשוב כמותו מוכן לקבל ממנה מתנה.

ועל פי זה פירש רבי יעקב מולכו זצ"ל, בנתינת הביכורים מצינו לשון 'לקיחה': "ולקחת מראשית כל פרי האדמה". הגם שהוא זה שמביא את הביכורים לכהן, מכל מקום הבאה זו קרויה בתורה בשם לקיחה. וזאת מפני שבכך אנו מודים שהקב"ה הוא זה שנותן לנו את היכולת לקיים מצוה זו ולהביא את הביכורים. הבאה שכזו - לקיחה גמורה היא.

"ויבאנו אל המקום הזה ויתן לנו את הארץ הזאת". (כו. ט)

בתרגום יונתן בן עוזיאל על הפסוק "ואשא אתכם על כנפי נשרים ואבא אתכם אלי" (שמות יט. ד) - מבואר שבלייל פסח בני ישראל באו לבית המקדש, שם אכלו את פסחיהם, ורק אחר כך חזרו למצרים.

אם כך, כותב רבי חיים אבולעפיא זצ"ל בספרו "עץ החיים", יבוארו היטב דברי רש"י: "ויבאנו אל המקום הזה - זה בית המקדש. ויתן לנו את הארץ הזאת - כמשמעו. שהרי קודם בני ישראל באו אל מקום המקדש, בלייל פסח, לאכול את פסחיהם, ורק אחר כך כשחזרו למצרים, יצאו לדרכם והגיעו לקבל את הארץ המובטחת.

"אבנים שלמות תבנה". (כו. ו)

מעלת השלום כה חשובה לפני הקב"ה, עד שאמרו כי לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום. וכך דורש היה רבן יוחנן בן זכאי: מהו "אבנים שלמות"? אלא אבנים שמטילות שלום בין ישראל לבורא.

והרי דברים קל וחומר: ומה אם אבני מזבח שאינן לא ראוות ולא שומעות ולא מדברות, על שמטילות שלום בין ישראל לאביהם שבשמים - אמר הקדוש ברוך הוא "לא תניף עליהם ברזל". אדם המטיל שלום בין איש לאיש, בין איש לאשתו, בין עיר לעיר, בין אומה לאומה, בין ממשלה לממשלה, בין משפחה למשפחה, על אחת כמה וכמה שלא תבואהו פורענות.

"ונעלך לא בלטה בעלך". (כט. ד)

תמה אחד מהתלמידים לפני מרן רבי חיים קנייבסקי שליט"א: מה צורך היה להם בנעלים במשך שהותם במדבר, והרי ענני הכבוד היו מסלקים ומנקים כל לכלוך וכל מכשול שבדרכים.

מן המעין



והשיב מרן שליט"א, שהיה להם צורך בנעלים כדי שיוכלו לברך את ברכת "שעשה לי כל צרכי". ושוב שאל, שהרי לכאורה אם אינם צריכים נעל, אין זה בגדר הברכה "שעשה לי כל צרכי"?

ועל כך השיב מרן שליט"א, שבני ישראל הלכו במדבר עם נעל, כדי שביום הכיפורים יוכלו לקיים את חמשת העינויים ובכלל זה יקיימו את מצות העינוי של נעילת הסנדל.

חיים בפרשה

ממשנתו של הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א

"ויצאנו ה' ממצרים ביד חזקה ובזרע נטויה ובמרא גדל"

ובאותות ובמופתים". (כו. ח)

אפשר שכל הכתוב ירמוז אל התורה שבה ינצל אדם מיצר הרע ומתאוות עולם הזה, ואמר חמשה עניינים כנגד חמשה חומשי תורה:

ביד חזקה - כנגד ספר בראשית, כי שם נאמר מעשה ידי יוצר אשר כוננו ידיו עולם ומלואו.

ובזרע נטויה - כנגד ספר שמות, כי בו חשף את זרועו והראה גבורותיו במעשה מצרים, ובים, ובנתינת התורה.

ובמורא גדול - כנגד ספר ויקרא, כי שם צוה מעשה המשכן ושכונת שכינתו, וצוה על מורא המקום וקידש הבית בשני גדולי ישראל, ולזה יחס לספר זה מורא גדול.

ובאותות - כנגד ספר חומש הפקודים, על שם איש על דגלו באותות.

ובמופתים - כנגד ספר דברים, כי בו דיבר משה אל כל ישראל, והוכיח במופתים על פחזותם, ועל טוב ה' וחסדו עמהם. והוכיח כי לא שלם ה' להם כמעשיהם הרעים, וגבר עליהם חסדו, גם בו נאמר מופתי הנביאים שבהם יצדיקו הנביאים.

ארזי הלבנון

לדמותם של חכמי ישראל



יריעה מיוחדת
לרגל יומא דהילולא
של הגאון הצדיק
המלוב"ן רבינו חיים
פינטו זיע"א, "הגדול"
ביום כ"ו לחודש
אלול, נפרס בשורות
אלו כמה מעשיות
וישועות גדולות
בזכותו של הצדיק
זיע"א * מעשיהם של
צדיקים

לימדונו הז"ל "גדולים
צדיקים במיתתן יותר
מבחייהם", ובכל שנה ושנה אנו

מתוודעים לניסים ונפלאות גדולות, ישועות רבות שמתחוללות אצל יהודים
מאמינים בני מאמינים, הבאים לפקוד את ציונו של הצדיק שבמרוקו,
ומתפללים להקדוש ברוך הוא שזכותו של הצדיק זיע"א, תעמוד להם ותושיע
אותם מכל צרה וצוקה ומכל נגע ומחלה.

בספרי החסידות העלו על נס את כוחם הגדול של סיפורי נפלאות הצדיקים,
את כוחה של האמונה בבורא העולם ובתלמידי החכמים, שעל ידם זוכים
להיושע בתשועת עולמים. והנה לכבוד יומא דהילולא, נספר כמה מעשיות
נפלאות שחלקם שמענו לאחרונה מפי מו"ר בנש"ק הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו
שליט"א.

ערכה של זכות אבות

הצדיק הגדול רבי יוסף בנבנישתי זצ"ל מעיר הקודש ירושלים, חוטר מגזע הגאון
המחבר בעל "כנסת הגדולה", הגיע למרוקו כמה וכמה פעמים בשליחות כולל
הספרדים שבירושלים, כדי להתרים את יהודי מרוקו לצדקה לבני התורה
שבירושלים. בהיותו במרוקו, לא החסיר אף לא יום אחד מללכת לקברו של כ"ק
רבי חיים הגדול זיע"א, כדי להתפלל על הקבר. ולא עוד, גם כשחזר לירושלים
היה שולח בכל חודש מכתב לנכדו שגר במרוקו, ובו סכום כסף לצדקה, כדי
שיברך אותו ליד הקבר של רבי חיים פינטו זיע"א. כך עשה עד סוף ימיו.

פעם, נשאל רבי יוסף זצ"ל על ידי כמה אנשים ירושלמיים; מדוע אתה טורח
כל כך ומרבה לכבד את זכרו של כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א? מה הסיבה לכך?
וכך השיב להם הצדיק הגדול, רבי יוסף בנבנישתי זצ"ל:

"מי שיש לו זכות אבות, הוא זה היודע זכות אבות מהי, ומי שאין לו זכות אבות
אינו יודע מה גדול ערכה. אני שיש לי גם כן זכות אבות, יודע אני את ערכה,
ולכן אני שולח כסף לפדיון כדי שיתפללו עלי בציונו של רבי חיים פינטו זיע"א."
[ספר שנות חיים].

לשמור את ההתלהבות

זכינו לשמוע מפיו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, בכמה
הזדמנויות על כוחו הגדול של הצדיק כ"ק רבי חיים פינטו הגדול זיע"א, ביום
ההילולא שלו. "ניסים ומופתים, ישועות והצלחות נשגבות רואים במוחש
אצל כל היהודים שבאים להסתופף בציונו של הצדיק, ולכל אלו שמתפללים
ומבקשים ברכה בזכות כח תורתו וקדושתו של רבי חיים פינטו זיע"א. בהילולא
רואים את גדול התמימות של כל הבאים. מחד גיסא באים לכאן אנשים
מלומדים, מכובדים, אשר לרוב חיהם מלאים בגשמיות. אבל מאידך גיסא,
בבואם אל הקבר הכל הופך לרוחניות. ליד הקבר הם מתבטלים לגמרי והופכים
לאנשים אחרים. סימן הוא כי בשורשם הם טובים והגונים".

"כשאדם עומד למוול לקבר, ורואה את הקברים, יודע הוא כי זה סוף כל אדם,
ואז כל כולו מתפשט מהגשמיות והופך כולו לרוחניות. ואחר ככלות הכל,
כשההילולא מסתיימת, וכל אחד חוזר לו לביתו, הולך הוא מכאן עם גרש רוחני
ועם התעלות בקודש". "יצר הרע מתחיל כעת את עבודתו, ומנסה להשכיח את
כל הרוחניות שהשיג בהילולא. ואין הדבר תלוי עכשיו אלא בנו, שאנו מחויבים
לנצח, בחינת מה שנאמר "כי תצא למלחמה על אויבך ושבית שבי". רוצה
לומר, להשתדל לשבות אותך קודם שישבה אותך. ורק על ידי תורה אפשר
בקלות לנצח את היצר הרע. ואותו יצר הרע יודע את זה, ולכן הוא מנסה שוב
ושוב להכשיל את האדם".

"הוא שאומר הכתוב (ושבית שבי)", שהמלחמה צריכה להיות תמידית, שכל
הזמן צריך לשבות ממנו, ולא רק דקה אחת ותו לא. והיצר הרע יודע שיבוא
זמן וההתעלות תכבה, לאחר כמה ימים ימטע האושר הרוחני, ואז הוא מחכה
לשעת הכושר. משום כן על האדם תמיד להתעלות, ותמיד להחזיק אצלו את
מה שקיבל ברוחניות בהילולא של הצדיק".

"אותה קדושה, אותה קיבל כל אחד ליד קברו של הצדיק ביום ההילולא, ובפרט
לאחר כמה ימים של התעלות בתורה ובמצוות, ובשמיעת סיפורי צדיקים -
אותה קדושה צריכה להישאר אצל האדם לתמיד, מתוך מצימות והתלהבות.
ויספיק עליה מיום ליום בבחינת אש תמידית תוקד בו לא תכבה".

"אמנם קשה הדבר, ולזה צריך הרבה סייעתא דשמיא, כי ללא סייעתא דשמיא
אי אפשר להתגבר על היצר המנסה להכשיל את האדם. לכן נאמר "ונתנו ה'
א-להיך בידך", על ידי סייעתא דשמיא מאת השם יתברך תישאר כל
הקדושה אצל האדם, והוא מתייך כל ימיו בהתעלות רוחנית".

הגאון הצדיק המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

בשבוע שבו אנו משרטטים קוים לזכרו של הצדיק, שהה מו"ר שליט"א
במונטריאול, ובקבלת הקהל נכנס ר' שמעון, יהודי נשוא פנים שהתגורר
במוגאדור, ובתו מארחת את מו"ר שליט"א ופמליתו ומכבדת את כ"ק אבותיו
הצדיקים נ"ע. לבקשת מו"ר שליט"א שיספר לו דבר מה על אבותיו הקדושים
זיע"א, השיב כי איננו זוכר דבר מאותם הימים, אך הוא ביקש לספר על נס
שנעשה לו בזכות רבי חיים פינטו זיע"א:

מזה כבר שנים, כך סיפר, שהכליות אינן מתפקדות כראוי והוא סובל מסכנת
חיים ממשית. הישועה למחלתו תגיע כאשר ישתילו לו כליה חדשה בגופו, אך
עד כה לא מצאו כליה שתתאים לגופו ולבנתיים הוא מטופל בדיאליזה.

שנה שעברה, הוסיף בהתרגשות "אמרת לי, שבזכות רבי חיים פינטו, בעוד
כמה ימים יהיו לך ניסים ונפלאות. ימצאו לך כליות מתאימות לגוף שלך,
בזכות זה שהבת שלך מכבדת את אבותיך הצדיקים. ובאמת שלשה ימים
לאחר הברכה, התקשרו אלי מהבית חולים והודיעו לי להגיע דחוף לניתוח,
משום שמצאו כליות שמתאימות לי (שלא בדרך הטבע). את הכליות השתילו
לי, וברוך ה' כפי שהרב יודע זה כבר שנה שאני חי ומתפקד בבריאות. וזהו הנס
הגדול שנעשה לי לעת זקנתי עם סבך הצדיק". זיע"א.

והנה עוד מעשה מופלא שסיפר מו"ר שליט"א:

רציתי לספר מעשה מופלא שקרה לפני זמן מה - ביתו של רבי חיים פינטו
זיע"א הוצרך לשיפוץ, משום שהבית ישן קרוב למאתיים ועשרים שנה, הרבה
בתים שמסביבו קרסו ויש סכנה להתקרב לבית, לכן גייסנו תורמים ומשהושג
הכסף באנו בדברים עם קבלן מקומי. לאחר מחשבה החלטנו, כי כדי להזיל
את העלויות, ניספ לקבלן את החומרים וגם לך השגנו תורמים. הממונה על
זה הינו יהודי בשם ר' אברהם כנפו יצ". במהלך השיפוץ הרגיש ר' אברהם
כנפו כי חסרים חומרי בניה בצורה שמעוררת את התחושה כי יש כאן מעילה,
הוא ניגש לקבלן ותבע להבין את התעלומה. הקבלן הכחיש מכל וכל, ועוד
העמיד פנים כנפגע מפני שחושדים בו שהוא גנב. תוך כדי חילופי הדברים
ביניהם, אמר הקבלן כי הוא לא גנב ובפרט שזה בית של צדיקים, והוא מקבל
על עצמו שיש אדם הייתה במעל הוא רואי מתחייב בנפשו...

והנה הפלא ופלא: באותו היום הוא הלך למסיבת רעים, במהלך המסיבה גבר
כעסו של אחד המסובים על אותו קבלן והרגו נפש! ותהום כל העיר, כי כולם
ראו עין בעין שהצדיק נקם ממנו את נקמתו. מיד באו כל הפועלים והעוזרים
בשיפוץ הבית, ונפלו לפני רגליו של ר' אברהם כנפו באומרים גם ידנו הייתה
במעל, אך לא היה זה אלא בהוראת הקבלן, וכעת הם יראים לנפשם שגם בהם
תגיע יד ה'.

סיפור זה התגלגל במשך כמה חודשים במרוקו, והגיע גם לאוזניו של תושב
מקומי אחר, הוא לא האמין בכל הסיפורים האלה ופער פיו לבלי חוק, די ה'
פגעה גם בו ופיו נעקם. במשך שבועיים הוא התרוצץ בבתי חולים, עד שיעצו
לו מקורביו שילך ויבקש סליחה על שזלזל בכבוד הצדיק.

והנה זה פלא, לאחר בקשת המחילה הוא שב להיות כאחד האדם!

זה מה שאמרו הז"ל: "גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם" - כוחם של
הצדיקים הוא מכוח התורה הקדושה, וכן השפעתם סובבת אפילו על הדומם
שמוסבים, ואפילו ביתו של הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א שהוא דומם, נתקדש
כמו המחחות של המשכן, שהם נתקדשו ע"י מעשה מצווה, שנעשו בהם.

אני אשלים

רבי יעקב פינטו שליט"א, נכדו של הצדיק רבי חיים זיע"א, נסע פעם עם חבריו
למוגאדור, כדי להשתטח על קברו של זקינו, הצדיק רבי חיים זיע"א. בהגיעו
לבית העלמין הוא מבחין בגוי זקן כשהוא מנקה ומבריק את המצבה.

החבר הציג את רבי יעקב פינטו לפני אותו גוי, ואמר לו: "הנה נכדו של הצדיק".
אותו הגוי התרגש כל כך מהפגישה עם נכדו של הצדיק. הוא פנה לרבי יעקב
שליט"א, ואמר לו:

"אני חייב לספר לך סיפור על סבך הקדוש. פעם אחת הייתי זקוק לסכום
גדול של כסף, כדי לקנות כבש עבור מסיבה גדולה שנערכה בביתי. פרוטה לא
היתה לי כדי לרכוש את הכבש. ולא עוד, אשתי הזהירה אותי כי אם אני לא
אקנה כבש, מוטב שלא אחזור לביתי..."

"מרום צערי הלכתי לקברו של הצדיק רבי חיים זיע"א, ובכיתי שם ליד הקבר,
עד שנרדמתי. בחלומי, אני רואה את רבי חיים האומר לי: אל תדאג. לך לשוק
וקח משם את הכבש שאתה צריך, ואף אחד לא יבקש ממך כסף עבורו. ולא רק
זאת, תלך גם לחנות בגדים, שם ענבר בגדים, כשי ענבר עבורך ועבור השפחה,
ואף אחד לא יבקש ממך תשלום עבור הבגדים, כי אני אשלם להם עבור מה
שתיקח". "כשהתעוררתי - כך סיפר הגוי - פחדתי מאד לעשות זאת. מי יודע
מה יעשו לי? סיפרתי את החלום לאשתי, והיא צחקה עלי בצחוק פרוץ ומבזה.
היא אף לעגה לי כי מיום שהתחלתי לשמור על קברי היהודים, השתגעתי..."

"לבסוף החלטתי לעשות כפי שהרב אמר לי בחלום, למרות שהפחד קינן
בליבי. הלכתי לשוק, שם מצאתי כבש שהסתובב בשוק כמי שאין לו בעלים.
לאחר מכן הלכתי לחנות בגדים ומדדתי לעצמי בגדים, בעלי המקום עזרו
לי לבחור את הבגדים הטובים ביותר ולא ביקשו ממני תשלום אלא לאחר
זמן כשירווח לי, וכך הגעתי לביתי שמח וטוב לב. מאז אשתי מכבדת אותי
ומעריכה מאוד את קדושת הצדיקים". מעשה זה סופר ע"י בעל המעשה גם
לכ"ק מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה שליט"א.

אלו הם מעשיהם של צדיקים, שזכותם גדולה אצל הקב"ה, עד שבכוח
קדושתם יכולים ממש לברוא עולמות ומלואם.